

S LANGENSMOKKEL

De media smullen ervan: 'dierenvrienden', die met zeldzame vogels of reptielen worden opgepakt op het vliegveld. De smokkelaars zijn altijd weer goed voor smeuge krantenberichten, een tendentieuze tv-reportage. Maar waar de smokkelaars niet goed voor zijn, is de naam van de duizenden serieuze vogel- en reptielenhouders die het beste voor hebben met hun dieren.

De verhalen die in de pers opduiken, liegen er niet om. Oepeengepakte schildpadden, dozen barstensvol hagedissen, waarvan echter nog slechts een handjevol in leven is, in handbagage in sokken weggemofelde slangen. De juiste naam van de betrokken soorten wordt vrijwel nooit in de pers vermeld, waardoor al snel alle reptielen bij het grote publiek verdacht zijn. 'Oh, hou jij slangen? Nou, ik las laatst nog in de krant dat iemand met levensgevaarlijke wurgslangen op Schiphol is opgepakt. Want je schijnt die dieren helemaal niet te mogen invoeren.' Zo ongeveer luidt de reactie van de argeloze krantenlezer.

Wurgslangen gaan al snel vergezeld van het adjectief 'levensgevaarlijk'. Sterker nog, de populaire pers schijnt zich er nauwelijks van bewust te zijn dat slechts een fractie van de slangen gevaarlijk is. Bovendien, wat 'gevaarlijk' heet, leest lekker weg. En dat is goed voor de verkoopcijfers, niet dan?

Dat dieren-smokkelaars de pers halen, is niet verwonderlijk. De douane, politie of luchtvaartautoriteiten hebben er baat bij bijzondere vangsten aan de pers te melden. Zij laten zo zien hun werk goed te doen. Anderzijds moet er een waarschuwend werking vanuit gaan. 'Als je dit al van plan was, zet het maar gerust uit je hoofd, want de pakkans is reëel,' luidt de achterliggende boodschap.

Helaas, waar de douane of politie te koop loopt met resultaten, is enige argwaan op zijn plaats. De pakkans voor dieren-smokkel is immers nog altijd relatief

gering. Dat maakt het voor de criminelen, want dat zijn smokkelaars, lonend. Maar het zijn nog altijd mensen die zich slangenliefhebber noemen, die bewust gesmokkelde dieren kopen. Bij hen telt echter niet de liefde en interesse voor het dier, maar de begeerte om iets te hebben wat anderen niet hebben en dat bovendien een hoog bedrag vertegenwoordigt en voor anderen de geur van onbereikbaarheid om zich heeft hangen. Puur snobisme dus. En door smokkelwaar te kopen, begeven zij zich ook nog eens op het criminele pad. Maar ja, dit schijnt sommigen een kick te geven.

De verenigingen van reptielenhouders, en dus ook de Europese Slangenvereniging, zijn verre van gelukkig met dit soort praktijken. Maar een vereniging kan er ook geen paal en perk aan stellen. Het enige wat zij kan doen, is leden oproepen zich bij de aankoop van een dier telkens de vraag te stellen of het via legale weg het land is binnengekomen. Feitelijk hoef je die vraag alleen maar te stellen bij importdieren die zelden worden aangeboden. De meest gangbare soorten, die bovendien ook nog eens vaak worden nagekweekt, zijn voor smokkelaars gelukkig niet interessant.

Hoewel reptielenverenigingen smokkel falikant afwijzen, betekent dit niet dat de kolommen van hun tijdschriften van dit fenomeen gevrijwaard kunnen blijven. Handige smokkelaars kunnen immers hun dieren te koop aanbieden via advertenties. Als daarbij wordt vermeld dat de dieren met de benodigde papieren worden aangeboden, valt voor een redacteur niet te achterhalen of het al dan niet om illegale dieren gaat. Het is daarom altijd aan de koper om die zekerheid van de verkoper te eisen. Alleen door zelf zuiver op de graat te zijn, valt dit kwalijke fenomeen te bestrijden. En dat is hard nodig, wil de liefhebberij zich niet door smokkelaars in een kwaad daglicht laten stellen.

Het bestuur van de Europese Slangenvereniging.

